

089.159

KAN

Σοφοία

ΣΚΕΥΩΣ ΚΑΝΕΤΑΚΗ

1953

ΤΥΠΟΣ: ΚΑΝΑΚΗ Α. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ - ΧΑΝΙΑ

ΣΚΕΥΩΣ ΚΑΝΕΤΑΚΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Αρ. βιβλ. 1645
Χρονολ. Είσαγ. 30-8-1954
Ειδικότης Κολλ. Νομολογίας
Αριθ. 889.159/ΚΑΝ

ΜΑΓΙΑ ΠΡΙΛΑ

2228

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΜΑΝΩΛΙΚΑΚΗΣ
9. ΙΩλ. 1953

1953

ΤΥΠΟΙΣ : ΚΑΝΑΚΗ Α. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ - ΧΑΝΙΑ

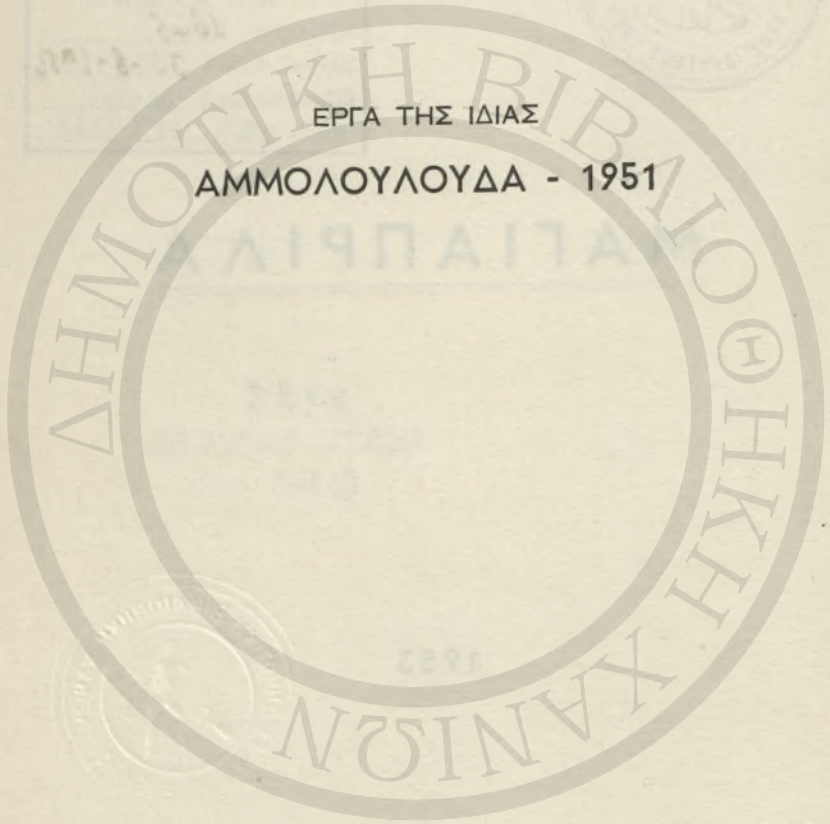
ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΝΕΤΑΚΗ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΑΜΜΟΛΟΥΛΟΥΔΑ - 1951

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΝΕΤΑΚΗ

ΑΝΥΦΑΝΤΡΑ

Ἐγώ, δὲν τὸν ἐδούλεψα τὸ στίχο μὲ σμιλάρι
χρυσό· μὰ μὲς τ' ἀθώρητο τῆς Τέχνης τὸ ἀργαστήρι.
Κομποδεμένες οἱ κλωστές ! Παλιοὶ κι' οἱ «καβαλάρου» !
Κι' οὐδὲ τὴν εἶπα τῆ δουλειά, γιορτὴ καὶ πανηγύρι.

Στοιχειά, ξωθιές, χαλάσματα, πουλιά, τὰ συνταιριάζω
καὶ καταλῶ τῆς σκέψης μου τὸ νῆμα στὸ τραγούδι.
Τὸ δεκαπεντασύλλαβο τὸ χτένι—ἀρῶ—τὸ σπάζω,
στὰ φάδια ἐπάνω τὰ πυκνά, κάποιου μου ὄνειρου χνούδι.

ΑΓΑΠΕΣ

Ἀγάπες μου παλιές καὶ χτεσινές
—χίμαιρες στῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι—
ὄλες περάσατε καὶ— μπόρες μακρυνές—
ἐπήρατε κι' ἀπ' τὴν ψυχὴ μου κάτι.

Στὰ ρημάδια ποὺ ἀφήκατε, γροικῶ
γλυκόλαλη ἀπὸ χτὲς τὴν κουκουβάγια !
Κι' ἀνοίγονται σὲ νέας ἀγάπης πάλι φῶς,
τῆς καρδιάς μου τῆς ἄρρωστης τὰ βάγια !..

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΛΕΥΚΑ

“Ολα εἶναι λευκά μὲς τὸ χωριὸ
κι’ ὕστερα ἀπ’ τοῦ Μάρτη τῆ βροχοῦλα

“Ασπρα τὰ σπιτάκια, ἡ ἐκκλησοῦλα
καὶ τὰ προβατάκια σου Μαριῶ.

Τὰ βροσκᾶς στὸ ρέμα μοναχὴ
κι’ εἶσαι κρινανθὸς μετὰ ἀπ’ τὴν μπόρα !

“Ολα εἶναι λευκά μακρὰ ἀπ’ τὴ χώρα,
ἄσπρη καὶ τοῦ χωρικοῦ ἡ ψυχὴ.

“Ασπρα τὰ πανάκια στὸ γιαλὸ.

—Τ’ ἀγεράκι χλιὸ θὰ τὰ στεγνώσει—.

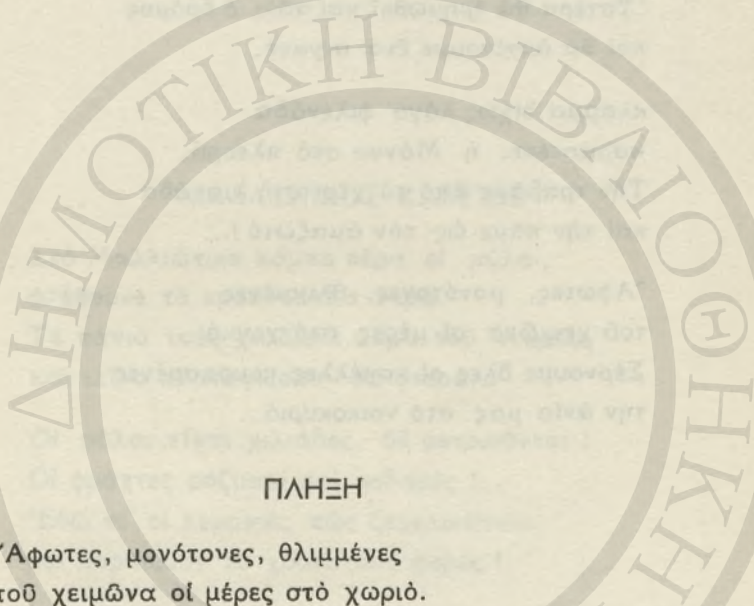
“Ασπρος εἶν’ κι’ ὁ γλᾶρος ποὺ θ’ ἀπλώσει
τὰ φτερά νὰ σύρει στὸ καλό.

ΣΟΥ ΖΗΤΗΣΑ ΦΤΕΡΑ

Σου ζήτησα φτερά πλατειά, μεγάλα
να έξαγνιστώ κοντά σου και ν' ανέβω !
Μά έσύ με πᾶς σε μαρμαρένια σκάλα
και με προστάζεις τώρα να κατέβω !

Τό ξέρω πού οδηγεί μά σ' αγαπῶ
κι' αύτή τήν ὥρα πιότερο παρά ἄλλη !
Τό πόδι στό σκαλί τ' ἄσπρο άκουμπῶ,
χωρίς να γίνει έντός μου καμμιά πάλη....

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΛΗΞΗ

"Αφωτες, μονότονες, θλιμμένες
του χειμώνα οί μέρες στο χωριό.
Σέρνουμε όλες οί κοπέλλες κουρασμένες
τήν άνία μας στο νοικοκυριό !

Νευρασθενικές* μές τή μαγεία
ζοϋμε του φανταστικού έραστοϋ
ή διαβάζουμε φτηνή φιλολογία
μπρός στην άχνα ένός κεριοϋ σβυστοϋ

Λίγο πριν τις δέκα ο ταχυδρόμος
θα περάσει μόνος τὸ στενό.

Ύστερα θὰ ἐρημωθεῖ καὶ πάλι ὁ δρόμος
καὶ θὰ ἀρχίσουμε ἓνα σιγανό,

κλάμμα δίχως λόγο· φιλενάδα
παραστέκει ἡ Μάννα στὸ πλευρό.

Τὴν τραβᾶμε ἀπὸ τὸ χέρι στὴ λιακάδα
καὶ τὴν πᾶμε ὡς τὸν ἀμαξωτό !...

Ἄφωτες, μονότονες, θλιμμένες
τοῦ χειμῶνα οἱ μέρες στὸ χωριό.
Σέρνουμε ὅλες οἱ κοπέλλες κουρασμένες
τὴν ἀνία μας στὸ νοικοκυριό...

ΜΑΛΛΙΩΤΙΚΟΣ ΚΑΜΠΟΣ

Στό Μαλλιώτικο κάμπο πέρα οί μύλοι,
άλέθουνε τὰ κρούσταλλα νερά.

Τὰ πανιά τούς χαϊδεύει αὔρα τοῦ Ἀπρίλη
καί κείνα πλαταγίζουν σά φτερά...

Οί μύλοι εἶναι χιλιάδες, δέ μετριοῦνται !

Οί φράχτες ροζμαρί καί ροδαρές !...

Ἔδω κι' οί λεμονιές πῶς ξεγελιοῦνται
καί καρπίζουν τὸ χρόνο δυὸ φορές !

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΥΟ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΦΙΛΙΚΕΣ

Στην από δω μεριά του καφενείου
πούχει ψηλές, βαθύσκιωτες μουριές,
πρώτη φορά άνοιχτήκαμε, σά νέοι
νά πούμε δυο κουβέντες φιλικές.

Χελιδονάκια σκίζουν τὸν ἀγέρα
νιόφερτα· κι' αὔρα ἐγένηκε ὁ βοριᾶς !
Μιά ἀράχνη τρομαγμένη—γκρίζα ἀνία—
στὸ πιὸ ψηλὸ κλωνάρι τῆς μουριᾶς,

σκαλώνει· καὶ τὰ χέρια σου κρινάνθια,
ποὺ ἀνοίγονται στῆς ὀμιλίας τὸ φῶς !
Στὸ πέτο σου ψηλά δυὸ ἄλλα κρινάκια
στὴ λύρα μου ἐγενήκανε σκοπός.

Στὴν ἀπὸ δῶ μεριά τοῦ καφενεῖου
ποῦχει ψηλές, βαθύσκιωτες μουριές,
ᾗς ἦταν νὰ βρεθοῦμε μέρα πάλι
νὰ ποῦμε δυὸ κουβέντες φιλικές !

ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ ΤΟ ΓΥΙΟΣ

Διαβάξει τὸ παιδάκι μου στὴ φλόγα τοῦ μικροῦ κεριοῦ
κι' ἔτσι διαβάζοντας θὰ ρθεῖ κι' ὁ ὕπνος νὰ τὸ πάρει !
Εἶναι τὰ γράμματα μικρά σὰν τὰ σπειριά τοῦ σιταριοῦ
κι' εἶναι τῆς ἀδελφῆς μου ὁ γυιός, ἐννιά χρονῶ βλαστάρι!
Κοντὰ του καθιστῆ καὶ γὼ καὶ σὲ скаμνάκι χαμηλὸ,
τὸ τρίπαλιό του τὸ πλεχτὸ προσεχτικὰ ξυλώνω.
Σήμερο μαθητῆς· καὶ χτὲς, μέσα στὴν κούνια ἕνα μωρό! ..
Πῶς μεγαλώνει γρήγορα σὰν τῆς μηλιᾶς τὸν κλώνο!

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΑΣΚΑΛΙΤΣΑ

Πλήττομε ὄλοι ἐδῶ θανάσιμα
ἀπ' τὸ Γιώργη ὡς τῆ δασκάλα.
Στοῦ χωριοῦ τὸ λάκκο πνίγεται
σάν ψαράκι μὲς τῆ γυάλα!

—'Αχ! δασκάλα, δασκαλίτσα μας
σύ, θά φύγεις κάποια μέρα.
Θά περάσεις ξένες θάλασσες,
θά μυρίσεις κι' ἄλλο ἀγέρα!

"Αχ! μέ τῆς νυχτιᾶς τὰ ὄνειρατα
ποιὰ κοπέλλα δὲν ἐτράφη...
Ξημερώματα τὰ θάφτομε
μέ τὴν τσάπα στὸ χωράφι!

—Δασκαλίτσα, δασκαλίτσα μας,
πάρε μας καὶ μᾶς στὰ ξένα!
Κεῖ πού δὲν ἰδρώνουν οἱ ἄνθρωποι
κι' εἶναι τὰ μεγάλα τραῖνα . . .

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

Ἡ γρηά γιαγιούλα ἐστόλισε τὰ τρία τῆς ὀρφανὰ
καὶ τᾶστειλε μὲ τὴν εὐκὴ νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησία.

Ἔβαλε φόρεμα λευκὸ στὴν κατσαρὴ ὠμορφὴ Ἀθηνᾶ
καὶ κορδελλίτσες στὸ Μαρῖὼ καὶ στὴν Ἀναστασία.

Κατέβηκαν καμαρωτὰ τὰ πέτρινα σκαλιὰ.

Γλυκὰ τὰ ὠρμήνευε ἡ γιαγιὰ μὰ τᾶβιαζε ἡ καμπάνα! . . .

Ξανάκλεισε τὴν πόρτα τῆς καὶ πρὶν ξεστρώσει τὰ χαλιὰ,

ἔπιασε πάλι κι' ἔκλαψε, τῶν ὀρφανῶν τὴ Μάννα . . .

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

‘Ο θάνατος είτε χυμάει γεράκι
στης γης τὰ κλωσσοπούλια, τούς ανθρώπους.
Εἴτε ἀνεβαίνει—λύκος πεινασμένος—
σὲ κρούσταλλα, νερά καὶ βοσκοτόπους.

εἴτε ἔρχεται ἡμερώτερος : σὰν αὔρα
καὶ σὰ νοτιὰ ζεστή τὸ καλοκαίρι
γιὰ νὰ μαδήσει μέσα ἀπ’ τὸ περβόλι
τὸ ρόδο μὲ τ’ ἀθώρητό του χέρι.

‘Ο θάνατος καὶ σὰν ἀγάπη ἀκόμα
βαθειὰ· σὲ στήθη ξένα ἀλλὰ κι’ ἐντὸς μου !...

‘Ο θάνατος, ὅποια μορφή κι’ ἂν πάρει
πάντοτε τρομερὸς φαντάζει ὀμπρὸς μου !

ΕΙΚΟΝΕΣ ΞΕΧΑΣΜΕΝΕΣ

Εικόνες ξεχασμένες, παλιές, ξαναγυρίζουν
τῆ νύχτα στο κρεβάτι καὶ στο γλυκὸ ὄνειρό μου:
αὐλὲς μὲ σκαλοπάτια, βασίλισσες, ρηγάδες,
ζητιάνες πού τις εἶδα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δρόμου !

Καὶ δὲ σὲ βλέπω Ἐσένα πού ὀλημερίς γυρίζεις
στοῦ νοῦ μου τ' ἀκρογιάλια — γαλάζιο τρεχαντήρι —,
πού σὲ κρατῶ στὰ χέρια σὰ βάζο φαρφουρένιο
καὶ τρέμω ὡς νὰ σηκώνω τὸ ἅγιο δισκοποτήρι !

ΜΠΛΑΒΟ ΛΟΥΔΟΥΔΑΚΙ

Τὰ χρυσά φτερά μιᾶς πεταλούδας
φόρεσε ἡ ψυχὴ στ' ἀποσπερνό.
Κι' ἦρθε νὰ σὲ βρεῖ στὸν κάμπο πέρα
μπλάβο λουλουδάκι ταπεινό.

Τὰ χρυσά φτερά μὴ σὲ τρομάξουν
μῆτε κι' ὠμορφιά μου ἢ περισσή !
Γώ, δὲ μοιάζω μ' ἄλλα πεταλούδια,
εἶμαι ταπεινό καθὼς καὶ σύ.

Τὰ ζεστά φτερά μιᾶς πεταλούδας
φόρεσε ἡ ψυχὴ στὸ βραδυνό.
Πέρασε τοῦ κρίνου τὴν ἀσπρίλα
κι' ἦρθε ἴσια σὲ σένα ἀνθάκι ἀγνό !

ΑΘΩΡΗΤΗ

Τὸ σάρκινο θὰ ξαναφήσω ντύμα
καὶ θὰ γενῶ κι' ἀπόψε πεταλούδα !
'Ανάλαφρη· μὲ δυὸ φτερά — βελουδα —
ἀπάνω ἀπὸ στεριές κι' ἀπὸ ἄσπρο κῦμα,

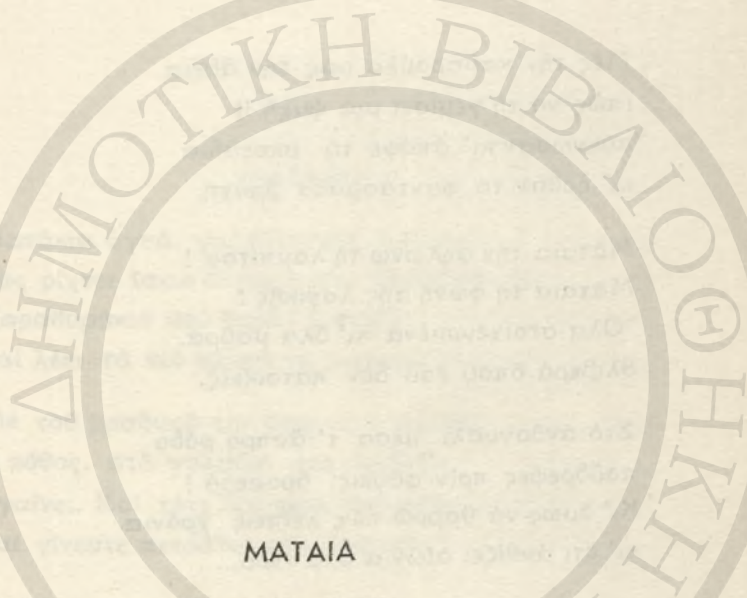
θὰ πετάξω ! Λιγάκι ἀπὸ τὴ σκόνη
τοῦ φτεροῦ μου στὴν πόρτα μου θ' ἀφήσω
Στὸν κρίνο τῆς αὐλῆς σου θ' ἀκουμπήσω,
στὸ ρόδο, στὸν πανσέ, στὴν ἀνεμώνη.

Κι' ὕστερα θ' ἀνεβῶ καὶ στὸν ὄντά σου
θὰ μπῶ ἀπ' τ' ἀνοιχτό σου παραθύρι,
θὰ μυρίσω τὴ βιόλα στὸ ποτήρι
κι' ἀθώρητη, θὰ κάτσω στὰ μαλλιά σου !

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τις πέτρες, τὰ ζαφείρια, τὰ διαμάντια,
τᾶχῳ σφαλίσει μέσα στὴν ψυχὴ μου.
Κι' ἄφησα σκέτη μόνο στὴ μορφὴ μου,
μιὰ γλύκα καὶ μιὰ λάμψη ἔδω στὰ μάτια !

Τῆς περηφάνειας, δὲ μοῦ πάει ἡ πορφύρα !
Στὸ στέμμα ποῦ φορᾶς, λυγᾶω καὶ γέρνω !
Μὰ γιγαντένιο τὸ κορμὶ σὰν παίρνω,
στὰ χέρια μου τὴν παναρμόνια λύρα...

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΑΤΑΙΑ

Τὸ ἀλαφρὸ σου βῆμα κάθε βράδου
στὴν αὐλὴ πῶς ἀντηχεῖ θαρρῶ.
Κι' εἶναι τὸ περπάτημα ποὺ κάνει
τὸ φεγγάρι ἀπόξω τ' ἀργυρό!

Μές τήν καμαρούλα μας τήν ἄδεια
(πῶς νά τή γεμίσει μιὰ ψυχή !)
πύκνωσαν κι' ἀπόψε τὰ σκοτάδια
κι' ἦρθαν τὰ φαντάσματα βροχή.

Μάταια τήν ψηλώνω τή λαμπίτσα !
Μάταια τή φωνή τῆς λογικῆς !
"Όλα στοιχειωμένα κι' ὄλα μαύρα.
θλιβερά ὅπου ἐσύ δέν κατοικεῖς.

Στό ἀνθογυάλι μέσα τ' ἄσπρο ρόδο
ποῦδρεψες πρὶν φύγεις, δροσερό !
Κι' ὄμως νά θαρρῶ πῶς λείπεις χρόνια
κι' ὅτι ἀνθίζει αἰώνια στό νερό...

ΜΑΤΑΚΙΑ

Ματάκια αγνά, γαλάζια που ή βροχή
σᾶς ρίχνει ἴσκιό ἀλαφρό στὸ πέρασμά της !
Παραθυράκια που θωρεῖ ἡ ψυχὴ
καὶ λέει τὰ πιὸ κρυφὰ τὰ μυστικά της !

Μὲ τοῦ βραδυοῦ τὴν ὥρα κι' ὁ κρυφὸς
ὁ πόθος, στὸ γαλάζιο σας λειβάδι
βγαίνει. Καὶ τότε λάμπετε ἀπὸ φῶς
καὶ γίνεστε πετράδια στὸ σκοτάδι !

ΚΑΤΙ ΑΠΙΑΣΤΟ

Κάτι ἄπιαστο, μεγάλο κυνηγῶ
—φάντασμα, πλάνη, σκιά, καπνὸς στ' ἀγέρι! —
Στιγμές - στιγμές, θαρρῶ πῶς τὸ κρατῶ
στὴ φύχτα, τρομαγμένο περιστέρι! . .

Στῆς ψυχῆς μου τὸν πάναγνο βυθὸ
—κρουσταλλένιο, καθάριο ὡς μὲ καθρέφτη—
πότε γλυστράει ψαράκι τρυφερὸ
καὶ πότε σὰ ροδόφυλλο, ἔτσι πέφτει!

Κάτι ἄπιαστο, μεγάλο κυνηγῶ!
Κάτι σὰ φῶς γλυκὸ καὶ σ' ἄν τὰ ἀστέρια!
Στιγμές - στιγμές θαρρῶ πῶς τὸ βαστῶ
καὶ σφίγγω δυνατὰ τὰ δυό σου χέρια . . .

ΜΑΖΙ

Καί θά μοιράζομαι τόν ἴδρω σου
στό χρυσωμένο κάμπο πέρα !
Θᾶναι χρυσᾶ καί τὰ δυὸ μάτια σου,
χρυσῇ, φωτόχαρη κι' ἡ μέρα !

Καί θά μοιράζομαι τόν ἴδρω σου
βωλοκοπῶντας στό χωράφι
ὀλημερίς' καί μέ τὸ ἡλιόγευμα,
ἐγὼ στή ρόκα καί στή σκάφη !

Θά τοὺς μοιράζομαι τοὺς κόπους σου
κι' ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ περιβόλι,
ξεριζωμένα μέ τὰ χέρια μας
βάτοι, λιθάρια καί τριβόλοι ! ...

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΜΑΣ

Στόν κήπο μας άπόψε τά λουλούδια
δέ θά σκορπούν γλυκειά μωσκοβολιά.
Κι' οϋτε θά πορν άπόψε τά πουλιά
γλυκά τραγούδια . . .

'Απόψε και τ' όλόγισμο φεγγάρι
θλιμμένο θά προβάλει και χλωμό.

Τά άστρα θά λάμπουνε στόν οϋρανό
μέ δίχως χάρη !..

Και θάναι αύτή τή νύχτα κι' ή καρδιά μου
τόσο θλιμμένη ! Κι' ή ματιά θολή
μάταια θά ψάχνει· μάταια νά σε ίδει
'Εσένα ποϋφυγες μακρυά μου...

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΕ ΜΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

Δὲ μοῦ ταιριάζει δάφνινο στεφάνι ἐμέ· οὐδὲ πᾶνε
στοὺς Παλαμάδες πλάϊ οἱ μικροὶ καὶ σ' ἓναν ἄξιον Πόε!
"Ἐνα κλαράκι μόνο ἐλίᾳς κι' αὐτὸ πολὺ μου θᾶναι,
μικρὸ σὰν κεῖνο ποῦ ἔφερε ἡ περιστερὰ στὸ Νῶε . . .

ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

Ε! ΛΥΡΑΤΖΗ

—“Ε! Λυρατζή που κάθεσαι στην πλατανοκουτσούρα
κι’ έχεις τὰ μάτια σφαλιχτά και μπήκες σὲ ὕπνου ζάλη!
Κουρούπη γέρο, μερακλή γύρισε στ’ς ὄρτσες πάλι,
γιὰ νὰ ξυπνήσει μιὰ σταλιά νὰ κουνηθεῖ ἢ κουντούρα!...”

ΜΕ ΤΗ ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΟΥΠΗ

Γλυκειά 'ναι καί με τὸ βιολί, γλυκειά καί με τὸ ντέφι
 γλυκειά καί με τὴ λύρα σου τὴ μάγισσα βρέ 'Αντώνη!
 'Ἡ κοντυλιὰ με̄ δυὸ φτερά πετᾶ τὸ νιὸ στὰ νέφη,
 Τὸ γέρο τότε κάνει νιὸ καί τότε μερακλώνει!

«—Χαρῶ το καί χαρίνω το, χαρῶ το καί χαρῶ το!..»
 ("Ὁφου τὸ λυγερὸ κορμί καί πῶς βεργογυρίζει!)
 'Ἐστρώσα 'μου κι' οἱ κοπελιές κιλίμι (1) καί πατῶ το
 κι' ἕνας λεμονανθὸς στ' αὐτί... Χριστέ μου! πῶς μυρίζει.

Δὲν τότε θέλω γώ στ' αὐτί μόνο στὰ στήθη ἀπάνω
 τὰ μαρμαρένια τσῆ Μαριῶς γιὰ νὰ τότε ξανοίγω!
 Πῶς εἶμαι ἐξηνταεννιά χρονῶ στὸ νοῦ μου δὲν τὸ βάνω,
 γέρος ἐμπῆκα στὸ χορὸ μὰ νιὸς θά ξαναφύγω!

(1) Κιλίμι = εἶδος κουβέρτας.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Τὸ φεγγαράκι ἀπ' τοῦ Κωστή τῆ μάντρα καὶ ξανοίγει!...

Τὸ φεγγαράκι τ' ἀσημί καὶ τότε κάνει χάζι.

Βαρὺ—βαρὺ τὸ ζάλο του μὲ τοῦ Παυλῆ τὸ σμίγει.

Κι' ὕστερα σὰν τὴν κοπελιά σέται καὶ κάνει νάζι!

—“Αντες πουλί πουλί μου—γιέ!—μι' ἀγάπη σοῦ τὴν ἔχω...”

Καὶ τζιριτᾶ (1) καὶ πάει νὰ βρεῖ τὸ Γιώργη στὴν κουντούρα:

—“Ὀλοι μὲ λένε... κουζουλὸ μὰ γὼ δὲν τὸ κατέχω!...”

Κι' ὁ λυρατζῆς καὶ κάθεται στὴν πλατανοκουτσούρα!

—Κι' ὁ λυρατζῆς καὶ κάθεται στὴν κεφαλὴ μου ἀπάνω!

Δώδεκα ζάλα κάνω ὀμπρὸς μὰ μ' ἔξε θὰ γιαγείρω!...

Πετῶ καὶ τὸ φεσάκι μου κι' ἀποί (2) τὸ ξαναπιάνω.

Μολαίρνω πάλι τὸ Γιωργῆ καὶ κάνω ἔτσέ νὰ γύρο!»

Τὸ φεγγαράκι στέκεται σὲ λεμονιάς κλωνάρι.

Καὶ ρίχνει ἀσήμια στὰ μαλλιά τοῦ λυρατζῆ τοῦ Ἀντώνη.

Καὶ κάνει - ν - ὦμορφο πολὰ, τὸ κάθε παλληκάρι!

'Αστραφτερὸ σὰν τὸ γυαλί τῆ Φωτεινῆς τ' ἀλώνι.

(1) Τζιριτᾶ = τρέχει.

(2) Ἀποί = ἔπειτα, ὕστερα.

ΧΤΥΠΑ ΤΗ ΦΤΕΡΝΑ ΣΟΥ ΚΩΣΤΗ

Σκύφτει και βάνει ό Κωσταντής μπαξισι τοῦ Μιχάλη
κι' απόκειας (1) πιάνει στο χορό με τοῦ Πλατή τή Χρύσα.
("Έδε ζευγάρι ταιριαστό μά θά χωρίσει πάλι !)

Κλουθοῦν τως κι' από πίσω τως μηλιές και κυπαρίσσα !

« —Παίξε λυράκι μου χρυσό και γώ καλά πλερώνω !...»

Και παίζει τάξε κοντυλιά πού παίρνει σου τὸ νοῦ σου.

Και παίζει τάξε κοντυλιά πῶναι γεμάτη πόνο.

—Μήν... κάνεις φέδε κειανενουδς μήδε και τ' άπατοῦ σου!...»

—Τή μαντινιάδα ποῦρχιζε τὸ ζαχαρένιο στόμα

Βαρά—βαρά τή ζύγισε με τὸ μαργαριτάρι . . .

—Χτύπα τή φτέρνα σου Κωστή στο χωματένιο δῶμα
για νά σειστεί και νά φανεῖ πῶς εἶσαι παλληκάρι !

(1) Ἐπίσης = ἕστερα.

ΠΕΙΣΜΑΤΑ

«—Μιά κοπελιά χορεύγει 'δά κι' εἶναι ἀγαπητικιά μου
Στὸν ποταμὸ τῆ φίλησα—διάλε τὴν ἀθρωπιά μου!..»

Λοξά ξανοίγει τὴν Καλλή, λοξά θωρεῖ καὶ κείνη!
Ζητᾷ τὸ μαντηλάκι τῆ τ' ἄσπρο' δὲν τοῦ τὸ δίνει!

«—Πείσματα καὶ πεισματικά, πείσματα καὶ γινάτια.
'Εγὼ τὰ πρωτοφίλησα τὰ... γερακιά σου μάτια!»

«—Μὴν τοῦ πιστεύετε αὐτουνοῦ γιὰτὶ 'ναι ψωμματάρης.
Διάλε τσ' ἀγάπες ποῦκαμε μόνό 'ναι καυχησιάρης!»

Καὶ ξαναπροπατεῖ ἡ Καλλή μὲ τὴν ἀλιμπερτάδα.
Κι' ὁ Κωσταντῆς καὶ τῆ πετᾷ καινούρια μαντινάδα:

—Κρητικοπούλα ζάχαρη Κρητικοπούλα μέλι
Είντα άφορμή θά βρεῖ κιανείς νά πεῖ πῶς δέ σέ θέλει...»

Τή χέρα βάνει τὸ Καλλιῶ σέ δαχτυλίδι μέση,
Σάζει καὶ τὸ μαντίλι τση πού ξεγλουστῶ νά πέσει

Κι' ὁ Κωσαντήης καὶ γίνεται... θεριὸ καὶ φοβερίζει
'Αξάργου (1) κάνει τὸ βαρὺ κι' άξαργιτοῦ μανίζει.

Κι' άξάργου ὁ σκύλος τὴν κουνεῖ τὴ βράκα του τὴν μπλάβη :

—Νάμουνε... στὸ γιαλὸ μπαξές καὶ στὴ στεριά καράβι !

Στὸν ποταμὸ κρυγιὸ νερό, στὸν Ψηλορείτη χιόνι

Καὶ στὸν άγέρα κοτσυφὸς καὶ πετροχελιδόνι !

«—Παῖξε λυράκι μου καλὸ πέτα καὶ σὺ δοξάρι
νά πάρει βίτσιο (2) στὸ χορὸ τὸ κάθε παλληκάρι !

(1) 'Αξάργου, άξαργιτοῦ = ἐπίτηδες.

(2) Βίτσιο = ὄρμη, πάθος.

ΤΟ ΨΙΚΙ (1)

Τῆ Φροσυνιώ τοῦ Κωσταντῆ, ἐδὰ τὴν πᾶνε ψίκι.
Κι' ὄχι νὰ μὴν πατεῖ σὲ γῆς! Νὰ μὴν πατεῖ χαλίκι!
Καὶ βάνουν τὴ σὲ δλόχρυση μιὰ σέλλα καὶ καθίζει
ψηλά· καὶ τήνε ραίνουνε λεμονανθοὺς καὶ ρύζι.

«—Γαμπρὲ καὶ καλοπεθερὰ, τῆ νύφη νὰ ἀγαπᾶτε!
Γιατὶ εἶναι ξένη κι' ὄρφανὴ καὶ θὰ παραπονᾶται...
Γιατὶ εἶναι ξένη κι' ὄρφανὴ στὸν τόπο ποὺ πη αἶνει!...»
Κι' ἄλλη φωνή, ψιλὴ φωνὴ καὶ παραπονεμένη:

—Φροσάκι ποῦναι ἡ μάννα σου, πούντη καὶ δὲν ἐφάνη!
Πούντηνε νύφη νὰ σὲ δεῖ μὲ πέπλο καὶ στεφάνι!...»
Σκύφτει τ' ἀσκέρι κι' ἡ φτωχὴ ἢ νυφοῦλα ἀναδακρῶνει.
Κι' ὁ κύρης τὸ μαντήλι του στὰ μάτια τὸ σιμώνει...

—Νύφη τὸ δάκρυ σου νερὸ σὲ κρούσταλλο ποτήρι.
Κι' εἶντα γυρεύγει ὁ στεναγμὸς σὲ γάμου πανηγύρι!
Ξανοίξετε καὶ δυὸ πουλιά, χρυσᾶ πουλάκια φλώροι,
ποὺ σάστισαν σὰν εἶδανε τῆ νύφης μας τὸ θῶρι!

(1) Ψίκι = Γαμήλιος πομπή.

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΑΚΙ ΣΑΖΕΤΑΙ

Τὸ Κρητικάκι σάζεται τρεῖς ὄρες στὸν καθρέφτη!
Δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἐκκλησιά καὶ τ' Ἀη Γιαννιοῦ τὴ χάρη,
τὸν ἀνημένει τὸ Μαριῶ στοῦ Μαρκουλιοῦ τ' ἄλῳνι :

«—Νὰ ῥθεῖς μὲ τ' ἄστρι τὸ χρυσὸ τσῆ νύχτας Κωσταντῆ μου»

Τὸν ἀνημένει τὸ Μαριῶ γιατί ἔναι πάλι Πέφτη. (1)

(Θέ μου καὶ δὲ βραδυάζει μπλιὸ νὰ πάω στὴν ἀκριβὴ μου).

Τοῦ ποκαμίσου τὸ κομπί, γρηά Μάννα τὸ κομπώνει.

Δίδει του καὶ γαρέφαλλο στὴ στράτα νὰ μυρίζει,

τόνε φιλεῖ στοῦ μάγουλο καὶ τόνε κανακίζει

τὸν λέει τὸ γυιὸ της «φρόνιμο» καὶ διπλοκανακάρη!

(1) Πέφτη = Πέμπτη.

